

ték a mi földünknek különleges varázsát és szépségét, a magyar népi-vegetáció színes és lebilincselő voltát és megismerték mindenekelőtt a magyar katonai erényeket, azokat, amelyek ezer év viharán át is megtartottak bennünket itt, ahol ma élünk, e gyanús zugában Európának, a népvándorlás keresztútján, utána pedig két nagy faj politikájának és kultúrájának kényes érintkező vonalán. Nincs még egy nemzet Európában, amely oly tudatosan vallaná a magyar faj meglévő faji értékeit, mint a német. Ebben az egymás megbecsülésében két katonafajta találkozik és ezért őszinte is az egymástbecsülésük. És ezért is könnyű ezt a becslést szélesebb síkban továbbépítve azt, életreszóló komoly barátsággá formálni.

A német nemzetet ma Hitler jelenti. Akarata törvényt szab a Birodalom számára és nézőpontjai megszabják és eldöntik a Birodalmat környező szomszéd területek sorsát. Tudjuk, hogy Hitler vezér és kancellár miként vélekedik a magyarságról. Soha nem titkolta őszinte és erős rokonszenvét velünk szemben. Egy alkalommal, baráti bizalmas körben, tehát olyankor, amikor a legnyiltabb a lélek és legbeszédesebb a szív, jellemzésünkre ezt a szót használta: **H e r r e n v o l k**. Ezzel az egy szóval értékelt és mért le bennünket és talán ez az egy szó jelent ma mindent számunkra. Nehéz lefordítani magyarra, – hasonló szavunk nekünk népek értékelésére nincsen. Ha szó szerint fordítjuk, csak megközelítjük a szó tartalmát, de nem adjuk vissza hűséggel azt. Talán ez a fordítás adná vissza leginkább a lényegét a Herrenvolk szónak: úri fajta!

E meghatározás semmiesetre sem használható a szó köznapi értelmében. Maga Hitler sem úgy értette azt. A magyar „úri” szó azt akarja kifejezni, hogy valaki nem paraszt, nem iparos, hanem az úri középosztály tagja. Az „úri” jelző nálunk inkább az elkülönülést akarja kifejezni, osztálytagozódásra utal elsősorban és csak az „úri gondolkodású” összetételben fedi körülbelül a német értelmet: ebben a vonatkozásban azt kívánja kifejezni,

hogy valaki szellemben, morálban, stílusban áll felette a póriasabb, durvább és az életstílus iránt nem fogékony embernek. Tehát a szellem úri voltát, azaz felsőbbrendűséget nem érzékelteti azzal az elevenséggel az „úri fajta” szóhasználat, mint ahogyan a németben a Herrenvolk érzékelteti azt, hogy az a nép, amelyre ez a meghatározás alkalmaztatik, gondolkozásban, nemességben, kényességben felette áll valamelyik másik, alacsonyabbrendű fajtánálk.

A német dialektia ezzel a szóval valóban valamely nemzet felsőbbrendűségét akarja kifejezni és egyúttal azt is, hogy ez a felsőbbrendű fajta felsőbbrendűségénél fogva hivatva van arra, hogy uralmi jogokat gyakoroljon alacsonyabb nivójúak felett. Aminthogy a nemzetiszocializmus – az egyéni életben is elismeri a magasabb értelműek és magasabb morálúak szuverén jogát arra, hogy a tömegeket vezessék. Amikor a Német Birodalom vezére ezt a szót használta velünk szemben jellemzésül: Herrevolk, – lényegében azt fejezte ki, hogy fajtánkban meglévőnek tudja azokat a felsőbbrendű képességeket, amelyek egy uralmi szerep betöltéséhez szükségesek. Itt viszont ügyelni kell arra, hogy az „uralmi” szót ne értelmezzük úgy, mint erőszakból származó imperializmust. A nemzetiszocializmus a kizsárolásban és elnyomásban jelentkező imperializmust nem ismeri el sem jogosnak, sem etikusnak. A vezetésre hivatottak joga ki is merül a tömegek irányításában, instruálásában, előrébbvitelében, – de azon túl nem terjed, mert már átlépne az elnyomásba.

...Boldogok vagyunk, hogy a nagy Német Birodalom vezérének ajkáról elhangzott ez a szó, ez a meghatározás, fajtánknak ez a kiemelése az átlagból és föléje emelése az átlagnak. Boldogok vagyunk abban a tudatban, hogy ez a nagy Alkotó Lélek, ez a világtörténelemnek eddig ismert legnagyobb Építőmestere megajándékozott bennünket megkülönböztető bizalmával. Katonafajtánk örök erkölcsi értékeinek szól ez a megkülönböztetés. Meg is szolgáltuk ezt a címet és jelleget, amelyet soha nem aján-

dékozna például valamely színes fajnak, mestic-népnek, cigánynak, vagy egyéb alsóbbrendű keverékfajtának. Harcos multunk drágán megvásárolt ellenértéke az, hogy a Német Birodalom vezére szemében Herrenvolk számba mehetünk. A magyarság számára tán a legnehezebb történelmi feladatot a jövőben az jelenti, hogy be kell bizonyítania: méltó a Herrenvolk elnevezésre. Egy nemzet sem vállalkozhatik többre, mint amennyire fajtája képességeiből futja. A fajta értékállaga határozza meg azt a felső vonalat, amelyen túl a nemzet nem fejlődhetik. Azok a fajták, amelyek nem kultúraalkotók, – csak addig fejlődhetnek, ameddig képesek a kultúraalkotó fajták vívmányainak adoptálására. A faji jelleg nagyon hosszú természetes fejlődés eredménye s ha az már egyszer kialakult, az állandóság, a statika jellemzi és legfeljebb a faj legkiválóbb reprezentánsainál jelentkezik a faji jelleg felnagyított formája.

Ha ebből a szempontból vizsgáljuk fajtánkat, nyugodtan megállapíthatjuk, hogy egészében véve olyan a faji jellegünk, amely képessé tesz bennünket arra, hogy primitívebb és alacsonyabbrendű fajtákkal szemben az európai színpadon megjátszhassuk ezt a felsőbbrendű, megkülönböztető szerepet. Bár a magyar fajkutatás tudománya még fiatal tudomány, de kutató tudósaink már feltörték a rögöt, már megközelítőleg tisztán látjuk átöröklött faji bélyegeinket, jellemzőinket. Tényként fogadhatjuk el a fajkutatás tudományának azon megállapítását, hogy történelmi fejlődésünk sorát két vér-ág, tehát két vérség, azaz két fajta jellemző bélyege folyt bele, kapcsolódott össze fajtánk testi és lelki lényébe. Nem kutatjuk, – ez a történelem feladata, – hogy ez a két vérség összeolvadása mikor, miként és milyen külső tényezők behatására következett be a távoli múltban; tényként fogadjuk el, hogy az megtörtént. Ködbevesző történelmi időkben, a népvándorlás előtt és alatt történt e két külön vérség felvétele a magyar élet fájába. Az egyik az úgynevezett „ugoros” vérség, a másik a „turkos-tatáros” vérág, a török-tatár vérbeütés. Ezt a tényt nemcsak nyelvkutatásunk eredményei igazolják, de azon